

НѢМА ЧОВѢКЪ ДА СТАНЕШЪ!

Живѣлъ нѣкога въ едно далечно царство Хасанъ съ жена си и единствения си синъ Османъ. Османъ билъ непрокопсанъ. Много грижи полагалъ бащата за сина си, но всичко било напраздно. Османъ билъ непоправимъ. Бащата започналъ често да му се кара и завършвалъ съ думитѣ:

— Ти нѣма човѣкъ да станешъ!

Днесъ така, утре така, омръзнали на Османа тия постоянни натяквания и той единъ день напустналъ бащината си кѣща. Напустналъ и селото си, и тръгналъ да скита изъ широкото царство.

Минали много години и всички го забравили. А родителитѣ му, като вѣрвали, че той е вече загиналъ, плакали, жалили го и го прежалили.

Дълго време се скиталъ Османъ отъ село на село, отъ градъ на градъ. Захващалъ какви ли не работи, но все безуспѣшно. И когато оставалъ гладенъ, ходѣлъ край казармитѣ на войницитѣ, дано получи отъ остатѣка на храната имъ. А пѣкъ билъ едѣръ, плещестъ и хубавелякъ, та се харесалъ на войницитѣ. Тѣ го научили, вмѣсто да се скита и гладува, да постѣпи доброволецъ въ казармата, гдето ще бѣде и нахраненъ, и облѣченъ и приютенъ. Така и станало. Османъ постѣпилъ въ казармата, станалъ войникъ и останалъ за винаги тамъ. Пращали го по разни служби, ходилъ нѣколко пѣти и на война, гдето все се отличавалъ. За тия му отличия той билъ награждаванъ и повишаванъ, докато единъ день го направили офицеръ. А следъ много години Османъ станалъ паша.

Единъ день, когато се гледалъ въ огледалото и се радвалъ на себе си и на хубавата си униформа, дошло му на умъ за баща му, който нѣкога му натяквалъ, че нѣма човѣкъ да стане.

Заповѣдалъ Османъ да му приготвятъ всичко за пѣтъ и, придруженъ отъ много офицери и войници, се запѣтилъ къмъ бащиното си село. Османъ билъ посрещнатъ отъ кмета, ходжата и всички селяни много тържествено. Никой не можелъ да предположи, че този паша може да бѣде непрокопсания синъ на стария вече Хасанъ.

Пашата, като слѣзълъ отъ коня си, запѣтилъ се направо за бащината си кѣща. Баща му билъ много старъ,